

Fattigskatten. Der er i § 67, tror jeg, fremfat den Tanke, at Amtskommunen ligesom nu kan uddøle, kan fordele noget af Amtsfattigklassens Midler til Kommunerne. Det er af den Slags Ting, der staar paa Papiret, men meget sjeldent bliver udført i Praxis. Jeg vilde have kan i § 67 forandret til skal, saaledes at Amtskommunen overalt skal uddøle f. Ex. $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ Del af Fattigskatten, som den saa skulde tildele Kommunerne efter deres Evne og Fattigskattens Beløb. Naar Staten overtager en Del og Amtet en Del, vil noget af den Uretfærdighed, der nu klages over ved Fattigskatten, efterhaanden forsvinde. Med Hensyn til de Sindsyge vil jeg indstøde en Bemærkning. De Sindsyge bør særlig overtages af Statskassen, og jeg vil gaa endnu videre og sige, at naar en Familie mister sin Forsørger paa Grund af Sindsyge, er det efter min Mening den største Ubillighed, man kan tænke sig, at man da vælter denne Familie over paa Fattigvæsenet. Det bør efter min Mening, saavidt det kan lade sig gjøre, ændres. Er det ikke en tilstrækkelig tung Haand, der bliver lagt paa den Familie, hvis Forsørger bliver sindsygt, skal der ogsaa fra det Offentliges Side bibringes denne Familie et Slag ved at vælde den over paa Fattigvæsenet og gjøre den umyndig? Saavidt det kan lade sig gjøre, bør der i Lovforslaget indføres Noget om, at en saadan Familie ikke paa nogen Maade bør ligge paa Fattiggaarden. Det vil blive en af de smukkeste Opgaver for den Lov, der er forelagt om Hjelpekasser, og som ubetinget bør gaa Side om Side med Fattigloven, at hjælpe den Slags Familier. Naar man saaledes faar det fordelt mellem Stat og Kommune, og man vil tildele Kommunen, som faar Hovedbyrden, ogsaa at sørge for de Fattiges Tilsyn og Pleie, behøver man heller ikke at frygte for, at Kommunen skal misbruge sin Ret, thi naar den faar Hovedbyrden, lægger den sandelig ikke større Fattigfat paa sine Borgere end høist nødvendigt. Den ærede Forslagsstiller berørte for § 11. Der er efter min Mening den Mangel ved denne Paragraph, at den ikke ophæver den ældre Lovgivning. Naar en Ugift skal give Alimentsbidrag, kan han komme til at affone det, derimod ikke, naar en gift Mand forlader Familien. Jeg har som kommunal Mand haft det Tilfælde, at en Familiefader har forladt sin Familie; saa kan Kommunen se, hvor den kan finde ham, men han kan ikke komme til at affone den Betaling, han muligvis bliver sat i. Denne Feil synes ikke at være ophævet ved den her omtalte Paragraph. — Jeg skal saa med et Par Ord om-

tale Forsørgelsesstedet, det Punkt, der altid er mest Uenighed om, og hvor jeg hører, at den ærede Minister er uenig med Forslaget i et af Hovedpunkterne. Det er selvfølgelig et meget stort Spørgsmaal, og det er umuligt for Ministeren eller nogen Anden at sige, hvor man skal træffe det Rette paa dette Punkt, hvor der omtrent er lige saa mange Meninger, som der er Mennesker. Med Hensyn til de uægte Børns Forsørgelsessted indtil det attende Aar, har Forslagsstilleren fastholdt den gamle Bestemmelse om Timaanedersdagen. Det er jeg en bestemt Modstander af. Denne Bestemmelse er aldeles uretfærdig og har i Praxis vist sig at være baade uretfærdig og vanskelig for Fattigbestyrelsen at anvende. Jeg kan give et lille Exempel, som jeg selv har oplevet som Kommunemand. En Pige, som den 1ste Novbr. Atten Hundrede og nogle og fyrrethve flyttede fra et Sogn til et andet, fødte hen i August Maaned et Barn, aflagde senere Ed paa, ikke at have set Barnets Fader, inden hun kom i den nye Kommune, men efter lange Forhandlinger fik den Kommune, hvor hun var reist fra, og hvor hun maasse havde ført et fuldkomment fædeligt Liv, Byrden. Nogle og tredive Aar efter kommer Barnets Hustru og melder, at Manden, havde forladt Familien, og saaledes fik Kommunen der en betydelig Byrde, og har det maasse endnu. En af de Grunde, som Bestemmelsen tilsiqter, nemlig at ramme de Kommuner, hvor Uædeligheden foregaar, slaar aldeles feil, og der kommer i det Hele saa mange Uretfærdigheder ud deraf, at jeg maa være en bestemt Modstander af Forslaget. Jeg kan ikke se, at der er det Mindste til Hinder for at tage Fødestedet som Barnets Forsørgelsessted, i Almindelighed vil Barnemoderen flytte tilbage til det Sted, hvor hendes Hjem er. Den ærede Forslagsstiller blev for afbrudt med, at det var en Straf for Kommunen, men er det det, er det rigtigt, at den falder paa den Kommune, hvor Pigen har levet og er opdragen. Jeg er derfor en bestemt Modstander af, at Timaanedersdagen bliver bibeholdt. Med Hensyn til Forsørgelsesstedet efter det 18de Aar, har man jo alle disse forskellige Meninger. Nogle foretrække Fødestedet, andre Opholdsstedet, Nogle mene 15 Aar, Andre 5, vi have havt 3, og have nu 5, den ærede Forslagsstiller er kommet til Resultatet 2 Aar. Jeg er fuldstændig enig med Hensyn til de 2 Aar. 2 Aars Ophold vil give al mulig Garanti for, at det er Stedet, hvor Vedkommende skal have Forsørgelse. Naar den ærede Minister for udtalte, at saa vilde den Fattige selv komme til at bestemme, hvor han vilde